St-l vykonal předepsanou praxi, byl však jmenován akcesistou s prominutím předepsané zkoušky. Bylo-li však dle toho, co právě řečeno, vykonání zkoušky ve smyslu zák. č. 195/1920 podmínkou nároku na plné započtení služ. let pro poměr důstojnický, pak nelze přiznati nároku toho tomu, kdo podmínky té nesplnil, ať mělo toto nesplnění důvod jakýkoli.

č. 6689.

Nemocenské pojišťování (Slovensko): * Ručení stavebníka za pojistné příspěvky, omezené §em 46 zák. čl. XIX:1907 na dočasné stavební podniky, nebylo změněno §em 22 nař. býv. uher. min. obch. č. 4790 z r. 1917.

(Nález ze dne 1. září 1927 č. 18.036).

Věc: Katolický kruh a spol. v H. proti ministerstvu sociální péče o ručení za nemocenské pojistné příspěvky.

Výrok: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Proti platebním výměrům představenstva okresní dělníky pojišťující pokladny v S. z 18. června 1924, kterými bylo st-lům podle odst. 2 § 46 zák. čl. XIX:1907, resp. § 22 min. nař. č. 4790/1917 M. E. uloženo, aby zaplatili 6.316 Kč 80 h, 1.684 Kč 48 h a 800 Kč 82 h nemocenských příspěvků, předepsaných za zaměstnance, pracující na stavbách st-lů, prováděných firmou T., podali st-lé odvolání, jimž okr. úřad v S. vyhověl a cit. plat. výměry zrušil z důvodu, že tu nejde o »dočasný« stavební podnik ve smyslu § 46, odst. 2 zák. čl. XIX/1907.

Min. soc. péče, vyhovujíc odvoláním okresní dělníky pojišťující pokladny v S. nař. rozhodnutími zrušilo cit. výměry okr. úřadu v S. z těchto důvodů: »Okr. úřadem citovaný 2. odst. § 46 zák. čl. XIX/1907 byl změněn §em 22 min. nař. č. 4790/1917. Jím ustanovuje se podpůrné ručení stavebníkovo a nečiní se rozdílu mezi podnikem dočasným neb trvalým. Podle exekučních výkazů pokladnou předložených jest zřejmo, že pokladna neopomenula včas vymáhati dlužné příspěvky od stavitele. Protože pak příspěvky nejsou promlčeny, dlužno stavebníka zavázati podle § 22 min. nař. č. 4790/1917, aby zaplatil dlužné příspěvky.«

Nss uvážil o stížnostech proti tomu podaných takto: — — —

Stížnosti namítají souhlasně, že nař. č. 4790/1917, vydané dle zmocňovacích zákonů čl. IV:1916 a čl. VII:1917 na dobu válečných poměrů, pozbylo platnosti tím, že poměry ty skončením války zanikly. Námitka ta není důvodná.

Nař. býv. uh. min. obch. ze 14. prosince 1917 č. 4790 M. E. bylo — jak zřejmo z jeho úvodu — vydáno na základě zmocnění daného zák. čl. IV:1916 a zák. čl. VII:1917, § 2, kterýžto posléze cit. předpis obsahuje výslovné zmocnění k výjimečným opatřením v oboru dělnického pojištění. Tyto zákonné články byly vydány jako doplňky zák. čl. LXIII:1912 o výjimečných opatřeních pro případ války. Staly se podle zák. č. 11/18 součástí právního řádu republiky čsl. a byly zákonem z 23. května 1922 č. 168 Sb. čl. I, č. 1 výslovně uznány za platné s výjimkami, uvedenými

v čl. I. pod č. 2 a 3, které se této věci netýkají. Nař. č. 4790/1917 je citováno jako platná norma také ve vl. nař. č. 516/1919 (§ 2) a vl. nař. č. 199/1922 (§ 10), vydaných na základě zmocňovacích zákonů. Zrušeno bylo, pokud upravuje nemoc. pojištění dělníků, teprve zákonem z 9. října 1924 č. 221 Sb. — § 282 —, nabyvším účinnosti dnem 1. července 1926 (§ 148 zák. č. 148/1925).

Zbývá tedy řešiti další otázku, stížnostmi na spor vznesenou, zda §em 22 min. nař. 4790/1917 byl změněn § 46, odst. 2 zák. čl. XIX:1907 tak, že ručí stavebník bez rozdílu, zda pojistné příspěvky dluhuje dočasný či trvalý podnik stavební. Otázku tu zodpověděla nař. rozhodnutí kladně, kdežto stížnosti hájí opačný právní názor a to dle náhledu nss-u právem.

Odstavec 2. § 46 zák. čl. XIX:1907 ustanovuje, že »při dočasných závodech stavitelských (§ 39), když pohledávka u podnikatele není dobytna, ručí za pojistné poplatky, splatné za osoby při dotyčném dočasném závodě zaměstnané, ten, kdo si stavěti dá, případně ten, kdo práci objednal.« Sporný § 22, odst. 1 min. nař. 4790/1917 má toto znění: »Při stavebních podnicích jest stavebník na základě odstavce druhého § 46 (zák. čl. XIX:1907) zodpovědným pokladně jen za ony příspěvky a taxy, které vznikly při stavbě jím objednané a které od podnikatele nelze vymoci.«

Z tohoto znění jest patrno, že § 22 reprodukuje toliko předpis § 46, odst. 2 zák. a vymezuje jasněji, které jsou to příspěvky, za které stavebník ručí. Že by § 22 byl zamýšlel ručení stavebníkovo rozšířiti na stavební podniky jiné, než má na mysli odstavec druhý § 46 zák. čl. XIX: 1907, nelze z něho vyčísti. Tím, že se odvolává na tento druhý odstavec § 46, zachovává jej právně v platnosti. Ale pak z m ě n u jeho materielních předpisů by musil vysloviti expressis verbis, což nečiní. Slova: »při stavebních podnicích jest stavebník na základě odst. 2. § 46 zodpovědným jen za ....« nepraví nic jiného nežli, že v případech § 46, odst. 2 stavebník ručí jen za příspěvky zde konkretisované.

Třeba proto přisvědčiti stížnostem, že i za platnosti § 22 min. nař. č. 4790/1917 M. E. platí kvalifikace stavebních podniků tak, jak ji stanovil odst. 2 § 46 zák. čl. XIX:1907, a že tedy názor žal. úřadu, že v tomto směru byl § 46, odst. 2 změněn §em 22 cit. nařízení, nemá opory v cit. normách.

Bylo proto nař. rozhodnutí, založená jedině na tomto nesprávném výkladu zákona, zrušiti dle § 7 zák. o ss.

Č. 6690.

Administrativní řízení. — Nemocenské pojišťování (S l o v e n s k o): O exekučním vymáhání nedoplatků nemocenských příspěvků.

(Nález ze dne 1. září 1927 č. 18.038).

V ě c: Firma Prvý Š-ský mlýn v Š. proti ministru s plnou mocí pro správu Slovenska o exekuční vymáhání pojistných příspěvků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.